

Ella en Basil

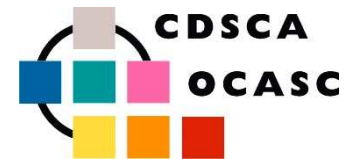

tekeningen van Kim Deronde

Dit leesboek is het resultaat van een samenwerking tussen de Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie (CDSCA) en het Hoger Instituut voor Sociale Readaptatiewetenschappen.

De tekst kwam tot stand in samenwerking met Leander Hanssen.

De tekeningen zijn van Kim Deronde.

Uitgave 2020

Verantwoordelijke uitgever:

Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie van Defensie
Sociale Dienst

Kwartier Koningin Astrid - Bruynstraat 1 - 1120 Brussel

Deze brochure vindt u ook op onze website,

www.cdsc-ocasc.be/nl/socialiedienst

Ella en Basil

Het is koud.

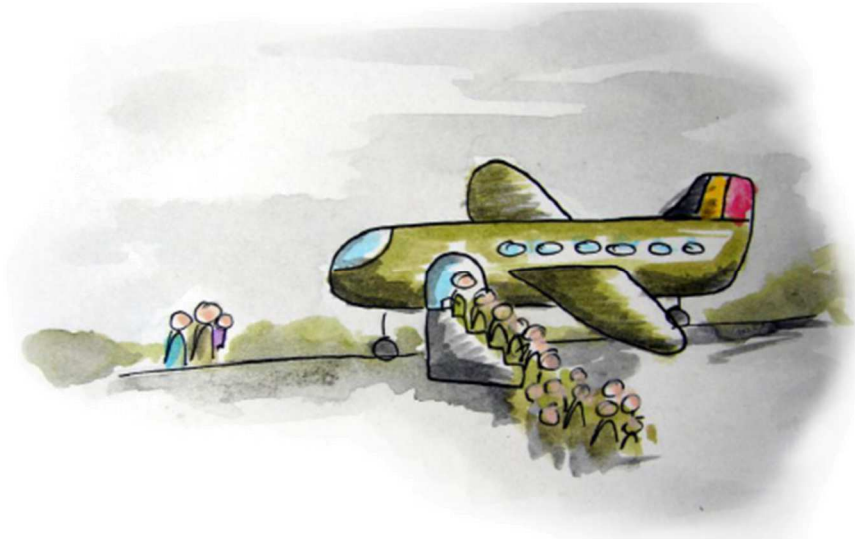
Ella loopt met mama en papa door de sneeuw.

Op het plein staat een vliegtuig.

Het heeft dezelfde kleur als het uniform van papa.

Er staat een trap tegen.

De motoren brommen.

Mama en papa stoppen en kijken naar de drukte.

Mannen en vrouwen in soldatenkleden.

Allemaal soldaten, denkt Ella.

Allemaal vliegen ze naar een ver land.

Mama kijkt omhoog.

De lucht is grijs.

Haar ogen staan somber.

‘Er komt sneeuw’, zegt ze.

Dan horen ze iemand roepen.

‘Iedereen instappen!’

‘Ik moet gaan’, zegt papa.

Zijn rugzak staat op de grond.
Hij doet hem open en haalt er iets uit.
'En dit is voor mijn meisje', zegt hij.

Het is een bruine beer.
Hij heeft lieve, glimmende ogen.
Ella pakt de beer. Ze drukt hem tegen zich aan.

'Weet je hoe hij heet?', vraagt papa, 'Basil.'
'Hij mag elke avond bij jou slapen.
Net zolang tot ik terug kom.'

Papa loopt naar het vliegtuig.
Nog een keer draait hij zich om en zwaait.
Ella en mama zwaaien terug zo hard ze kunnen.

De lucht blijft grijs.
Kleine vlokjes sneeuw dwarrelen naar beneden.
Achter de wolken verdwijnt het grote vliegtuig.
Het vliegtuig met papa aan boord.

Ella en mama zitten in de auto.
Ze rijden naar huis. Zonder papa.
Ella kijkt naar de hemel. Ziet ze een vliegtuig?
Nee, toch niet.

Ze drukt Basil tegen zich aan.
Ze voelt zich vreemd.
Net of er een steen in haar buik zit.
Liefst van al zou ze willen huilen.

Thuis maakt mama het eten.
Ella mag de tafel dekken.
Er staan maar twee borden en twee glazen.
Alleen voor mama en Ella.

‘Hoelang blijft papa weg?’, vraagt Ella.
‘Meer dan drie maanden’, zegt mama.
‘Hoeveel nachtjes slapen is dat?’
‘Honderd.’
Honderd nachtjes slapen!

Ella kan nog niet tot honderd tellen.
Het is te veel om te tellen, dat weet ze.
Honderd nachtjes...

Het lijkt wel of het nooit voorbij gaat.
Dan is het bedtijd.
Voor het eerst mag Basil mee.
Hij ligt naast haar op het kussen.
Ze streelt hem.

Basil ruikt lekker.
Hij ruikt net als de zolder van opa, denkt ze.
Naar hooi.

‘Je moet niet verdrietig zijn, Basil’, zegt Ella,
‘Nog honderd nachtjes slapen.
En dan is papa terug.’

Waar zou papa nu slapen, denkt Ella?
En heeft hij zijn tandenborstel wel meegenomen?

Het licht op de gang is aan.
Buiten klinkt het geluid van een auto.

Ella is moe.
Ze moet geeuwen. Dan valt ze in slaap.

Wat is dit?

Hoort ze een stem?

Iemand roept.

'Geef dat terug! Geef dat terug, zeg ik je!' Wie roept daar zo?

Ella doet haar ogen open.

Het is middag.

Ze staat in het bos.

Er is een huisje in het bos.

Het lijkt op een reusachtige paddenstoel.

Op het gras, vlak voor het huisje, zitten drie bruine beren.

De grote beer draagt een schort met roze ruitjes.
Dat is Mama Beer, ziet Ella.
Naast haar staat Basil.
En er is ook een kleine beer.
Dat is het zusje van Basil.

Basil heeft een roze strik in zijn hand.
Die heeft hij afgepakt van zijn zusje.
Hij lacht en aait zijn zusje over haar wang.

Hij geeft het strikje aan mama.
Die geeft het terug aan de kleine beer.

‘Je zusje niet meer plagen hoor’, zegt Mama Beer.
Basil komt voor Ella staan.
Basil en Ella zijn even groot.

‘Dag Ella. Ga je mee?’
‘Waar gaan jullie heen?’, vraagt Ella.
‘Wij gaan eten’, zegt Basil.

Hand in hand stappen ze door het hoge gras.
‘Niet te ver hoor’, roept Mama Beer,
‘Pas op voor de stropers!’

Het is zomer.
De zon schijnt door de bomen.
Wat ruikt het hier heerlijk!
Ella heeft zin om te dansen.
Ella en Basil lachen naar elkaar.

Ze huppelen verder over het pad.
Zusje Beer kruipt achter hen aan.
‘Kijk,’ zegt Basil, ‘daar is ons eten.’

Ella kijkt om zich heen.
Waar dan? Ze ziet alleen maar struiken.
Er hangen rode bessen aan.
Het zijn er veel, misschien wel duizend.

Basil en Zusje Beer steken de bessen in hun mond.
Ella proeft er ook van.
Het smaakt zoet.
Net als confituur, maar lekkerder.
'Mmmm', zegt Ella.

Ze plukt met twee handen tegelijk en propt de
bessen in haar mond.
Ze moet lachen met Basil.
Zijn lippen zijn helemaal rood geworden van de
bessen.

'Gekke beer', zegt ze,
'Je hebt een rode mond.'
Ze giechelt.

Basil wijst naar haar gezicht. 'Jij ook', zegt hij.
Hij lacht zo hard dat hij zijn buik moet vasthouden.

Zijn buik gaat op en neer.
Basil is een grappige beer.

Plots klinkt er een luide knal!
PANG!

Ella schrikt. Vogels vliegen op.
De zon kruipt weg achter een donkere wolk.

Mama Beer komt aangehold.
Haar schort gaat op en neer.
Haar ogen zijn groot.

'Stroppers!', roept ze, 'Ze
schieten! Rennen!'
De beren kijken bang om zich heen.

Mama Beer grijpt Zusje Beer en zet ze in haar nek.
Ze loopt snel weg.
Zusje Beer houdt zich goed vast.

Basil rent achter zijn familie aan.
Mama Beer kan sneller lopen dan Basil.

Ella voelt haar hart kloppen.
'Lopen Ella,' roept Basil, 'zo snel je kan!'
Ze rent achter Mama Beer en Basil aan.

Er klinkt een tweede knal!

PANG!

Het geluid galmt door het bos.

Daarna is er een derde knal! En een kreet!

'Auw!'

Het is de stem van Basil.

Basil valt op zijn buik.

Hij knijpt zijn ogen dicht van de pijn.

'Mama,' roept hij, 'mijn poot!'

Er zit bloed aan zijn poot.

Mama Beer komt naar hem toe.

Ze pakt hem in haar armen en

loopt snel verder.

‘Auwwww!’ , roept Basil hard.
Hij huilt.

Plots wordt er vlak bij hen geschoten.
Drie knallen na elkaar.
Het zijn andere knallen.
Ze klinken veel zachter.

Ella hoort het geluid van een motor.
De struiken ritselen.
Een groene auto komt aangereden.
Hij stopt. Er springt een man uit.

De man heeft een geweer in zijn hand.
Hij steekt het geweer weg en
lacht naar Basil.

De man draagt groene kleren.
Wat raar, denkt Ella.
Die meneer draagt net zo’n uniform als papa.
Zou het ook een soldaat zijn?

Mama Beer blijft staan.
‘Zijn de stropers weg?’ , vraagt ze aan de man.
‘Ja hoor,’ antwoordt hij,
‘die laten zich niet meer zien.’

‘Auw, auw!’ , roep Basil weer.
De man aait hem over zijn hoofd.
‘Kom, ik breng je naar huis’ , zegt hij.

Hij loopt naar de auto en
doet de achterste deur open.
Hij neemt er een draagberrie uit.
Daar mag Basil op gaan liggen.

Mama Beer pakt de draagberrie aan de voorkant.
De man aan de achterkant.
Samen heffen ze Basil omhoog.
Zo lopen ze door het bos.

Basil lacht alweer.
De pijn aan zijn poot is hij even vergeten.
Dit is grappig!
Net een bed dat op en neer beweegt.
Op en neer en op en neer.

‘Kom,’ zegt Ella tegen Zusje Beer,
‘geef jij mij maar een handje.’
Dat vindt Zusje Beer leuk.
Hand in hand lopen Ella en
Zusje Beer achter de man aan.

De beren zijn niet meer bang.
Het zonnetje schijnt terug.
De lucht ziet weer blauw.
Ella vindt de man heel lief.

Ze komen aan bij het huisje van de beren.
De man gaat mee naar binnen.

Mama Beer legt Basil in bed.
Ze doet een verband om zijn poot.

‘Wilt u een glaasje bessensap met honing?’,
vraagt Mama Beer aan de man.

‘Ja, graag’, zegt hij.

De man gaat zitten en doet zijn helm af.
Ella bekijkt hem.

‘Bent u een soldaat?’, vraagt ze.

‘Ja,’ zegt hij, ‘ik kom uit een ver land.
Ik ben hier om te werken.’

Mama Beer brengt twee glazen bessensap.

De soldaat neemt een grote slok.

‘Wat is dat lekker’, zegt hij tegen Mama Beer.

Ella neemt ook een slok.

Het sap proeft naar de bessen uit het bos.

Ella kijkt nog eens naar de soldaat.

Zijn jaszak staat open.

Er zit een foto in, ziet Ella.

Nieuwsgierig gluurde ze in de jaszak.

Ella wil iets vragen aan de soldaat,
maar ze durft niet goed.

Plots vraagt ze het toch.

‘Wie is dat op die foto?’

De soldaat lacht. Hij haalt de foto uit zijn jaszak.
Er staat een man op en een kleine jongen.

‘Dat ben jij!’, zegt Ella terwijl ze de grote man
aanwijst.

‘Ja,’ zegt de soldaat,
‘en die jongen is mijn zoon, Max.’

De man staart naar de foto.
Zijn ogen staan een beetje verdrietig.
'Ik heb Max al bijna drie maanden niet
meer gezien.'

'Drie maanden?', zegt Ella,
'Dat zijn wel honderd nachten slapen.
Dat is lang!'
De soldaat lacht.

'Waarom gaat u niet naar Max?', vraagt Ella.
'Dat doe ik binnenkort,' zegt de man,
'maar eerst moet ik de beren helpen.
Ik jaag de stropers weg, anders doen ze
de beren pijn.'

Wat stout, denkt Ella.
Wie wil er nu lieve beren pijn doen?
Dat begrijpt Ella niet goed.

De soldaat staat recht en gaat naar de deur.
'Ik ga terug het bos in', zegt hij,
'Ik hoop dat ik geen stropers meer zie.
Tot ziens!'
'Dag soldaat!', roept Ella.

Buiten begint het donker te worden.
Ella voelt zich plots erg moe.

Ze loopt naar het bedje van Basil. Die ligt al te slapen.
Ella gaat naast hem liggen.

Basil ruikt lekker. Naar hooi, denkt ze.
Naar de zolder van opa.
Ze doet haar ogen dicht...

Ella wordt wakker.
Ze kijkt om zich heen.
Waar is het berenhuis naartoe?

Ze ligt weer in haar eigen bedje.
Basil ligt naast haar op het kussen.
Hij slaapt nog steeds.
Ze laat Basil liggen.

Ella trekt haar kleren aan en rent naar beneden.
In de hoek van de kamer staat een kerstboom.
Mama hangt rode kerstballen in de boom.

En kijk daar! Wie zit er op de bank?
Het is opa. Ella geeft hem een knuffel.

‘Opa, ik heb zo’n mooie droom gehad’, zegt ze,
‘Basil was een echte beer en er waren stropers.
Zijn poot deed pijn, maar toen kwam er een heel
aardige soldaat en die heeft hem gered.
Het was net zo’n soldaat als papa.’

‘Wat een leuke droom’, zegt opa.
‘Moet papa dan ook beren redden?’, vraagt Ella.
‘Nee hoor, meisje’, antwoordt opa.

‘Je papa moet mensen beschermen’, zegt hij,
‘Weet je, in sommige landen zijn mensen
boos op elkaar.
Ze maken altijd ruzie en ze vechten.
Dat is oorlog.
Daarom stuurt ons land soldaten.
Die moeten er voor zorgen dat ze niet meer vechten.’

Ella denkt na.
Het is niet goed dat mensen elkaar pijn doen.
Papa zorgt ervoor dat ze niet meer vechten.
Dat is wel goed.

Ella voelt dat ze papa mist.
‘Hij blijft nog honderd nachtjes weg’, zegt ze
tegen opa, ‘Dat is zo lang!’
Ze zucht diep.

‘Nee,’ zegt opa, ‘het zijn er geen honderd meer.
Er is al een nachtje voorbij.’
‘Hoeveel zijn het er dan?’
‘Negenennegentig.’

Dat is best nog veel, denkt Ella.
Maar niet zoveel als honderd.

De telefoon rinkelt.
Riiiiing, riiiiing!
Ella rent naar de telefoon.
Ze neemt de hoorn op.

‘Hallo, met Ella’, zegt ze flink.
‘Hallo meisje’, zegt de stem.
Het is papa!
Hij belt vanuit het verre land.

‘Papa!’, roept Ella, ‘Ik heb gedroomd van Basil.
En er was een soldaat in die droom, net als jij.
Hij moest alle beren redden.’
‘O ja?’, zegt papa, ‘Dat was een aardige soldaat.’
‘Papa, dat land waar jij nu bent, zijn daar
ook beren?’
‘Nee, maar wel kleine hondjes en grote kamelen.’

Ella giechelt.
Ze heeft nog nooit een echte kameel gezien.
‘Maak je voor mij een foto van een kameel?’
‘Ja, zeker!’, zegt papa,
‘En binnenkort schrijf ik je een lange brief.’

'Heb je mama al goed geholpen?', vraagt papa.
'Ja, ik heb de tafel gedekt.
En ik ga helpen de kerstboom versieren.'

'Wel, dan heb ik nog een verrassing voor jou',
zegt papa,
'Ik heb een pakje verstopt in de kast.'

Ella trekt de kast open.
Ze haalt het pakje er uit.
Vlug scheurt ze het open.

'Wat mooi!', zegt ze.

Het is een schort om mama te helpen.
Een schort met roze ruitjes.
Ze trekt hem aan.

Waar heeft ze nog zo'n schort gezien?
Ella denkt na.
Ze weet het niet meer.

Dan gaan Ella en mama de kerstboom versieren.
Ella neemt de rode kerstballen uit de doos.
Ze geeft ze aan mama.
Die zoekt een mooie tak en hangt ze op.
Het is leuk werk.
In de woonkamer is het gezellig warm.
Opa zet een leuk muziekje op.
Hij wiegt met zijn hoofd op de maat van
de muziek.

‘Wat een prachtige boom’, zegt opa.
Ja, denkt Ella.
Wat jammer dat papa die niet kan zien.
Plots denkt Ella aan Basil.
Zou hij al wakker zijn?
Ze gaat boven kijken.
Ze haalt Basil uit bed en rent terug naar beneden.

‘Is dat geen mooie boom?’, vraagt ze aan Basil.
Het lijkt wel of hij knikt.

Ineens krijgt Ella een idee.

‘Mama?’

‘Ja?’

‘Mag de kerstboom blijven staan tot papa
terug is?’

Mama lacht.

‘Natuurlijk, meisje.’

‘Hoe lang blijft de kerstboom dan nog staan?’,
vraagt Ella aan mama.

‘Nog honderd nachtjes.’

‘Mama toch,
het zijn geen honderd nachtjes meer,
want één nachtje is al voorbij!’

Ella klapt blij in haar handjes.